

ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน
ในโรงเรียนสอนภาษาเอกชน จังหวัดขอนแก่น

The Relationship Between Learning-Supporting Factors and Chinese Language
Achievement Among Students in Private Language Schools in Khon Kaen Province

จุจวน หยาง^{1*} และสมเกียรติ เกียรติเจริญ²

Zhujuan Yang^{1*} and Somkiet Kietjareon²

^{1*}นักศึกษา ปริญญาโท สาขาวิชาการจัดการภาครัฐและภาคเอกชน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

²อาจารย์ คณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

^{1*}Master Student of Political Science and Public Administration Rajabhat Mahasarakham University

²Lecturer from the Faculty of Political Science and Public Administration Rajabhat Mahasarakham University

*Corresponding Author Email: 1273836818@qq.com

Received: 24 July 2025

Revised: 26 August 2025

Accepted: 30 August 2025

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาระดับของปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ 2. เพื่อศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียน 3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่งเสริมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน และ 4. เพื่อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาที่สามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในบริบทโรงเรียนสอนภาษาจีนเอกชน การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม โดยมีกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนที่เรียนภาษาจีนในโรงเรียนสอนภาษาเอกชน จังหวัดขอนแก่น จำนวน 173 คน ซึ่งได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรทาโร ยามาเน่ (1973) ที่ระดับความคลาดเคลื่อน 0.05 และสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นภูมิ แล้วสุ่มอย่างง่าย วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติเชิงอนุมาน สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาจีน โรงเรียนสอนภาษาโอวหยางขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.14$, S.D. = 0.29) 2) ระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนโรงเรียนสอนภาษาโอวหยางขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.31) 3) ความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยระดับปัจจัยโดยรวม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์รวมสูงที่สุด ($r = .970^*$) และ 4) ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนที่หลากหลาย โดยข้อเสนอที่พบมากที่สุด ได้แก่ การเน้นการเรียนการสอนโดยจำลองเหตุการณ์ต่าง ๆ และการเพิ่มเนื้อหาด้านการเขียนภาษาจีน รองลงมา คือ การพัฒนาแบบเรียนให้เหมาะสมกับหลักสูตร การพัฒนาเทคนิคการสอนของครูให้ดึงดูดความสนใจ และการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้

คำสำคัญ: ปัจจัย, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, โรงเรียนสอนภาษาเอกชน

Abstract

This research consists purposes were 1. to examine the level of learning-supporting factors 2. to determine the level of Chinese language achievement among students 3. to investigate the relationships between learning-supporting factors and Chinese language achievement and 4. to propose development guidelines to enhance students' achievement in the context of private Chinese language schools. The research employed a questionnaire as the instrument. The sample comprised 173 students studying Chinese at a private language school in Khon Kaen Province, Thailand. The sample size was determined using Yamane's formula with a 0.05 margin of error, and participants were selected by stratified random sampling followed by simple random sampling. Data were analyzed using descriptive statistics (percentage, mean, standard deviation) and inferential statistics (Pearson's correlation coefficient and multiple regression). The results indicated that 1) The overall level of factors affecting Chinese language learning achievement at Ouyang Language School, Khon Kaen Province, was high ($\bar{x} = 4.14$, S.D. = 0.29) 2) The overall level of students' Chinese language learning achievement at Ouyang Language School, Khon Kaen Province, was high ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.31) 3) There was a statistically significant relationship at the .05 level between the overall factors and Chinese language learning achievement, with the overall factor level showing the highest correlation with overall achievement ($r = .970^*$) and 4) Recommendations for improving the factors influencing Chinese language learning achievement were varied. The most frequently suggested were emphasizing conversational practice through simulated situations and increasing content related to Chinese writing, followed by developing textbooks to better match the curriculum, enhancing teachers' instructional techniques to capture students' interest, and creating a learning environment conducive to study.

Keywords: Factors, Academic Achievement, Private Language Schools

บทนำ

ในยุคที่โลกเชื่อมโยงถึงกันอย่างไร้พรมแดน ภาษาจีนได้กลายเป็นหนึ่งในภาษาที่มีบทบาทสำคัญในระดับนานาชาติ เนื่องจากจำนวนผู้ใช้ภาษาจีนมีมากกว่า 1,300 ล้านคน และประเทศจีนมีบทบาททางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคมในระดับโลกอย่างชัดเจน (ภัทรภณ ศิลารักษ์, 2564) ประเทศไทยในฐานะประเทศพันธมิตรที่มีความสัมพันธ์อันดีกับจีน ทั้งในด้านการค้าการลงทุน การศึกษา และการท่องเที่ยว จึงจำเป็นต้องส่งเสริมความสัมพันธ์และความร่วมมือในเชิงลึกกับสาธารณรัฐประชาชนจีนในทุกมิติ (มุกรวิ ฉิมพะเนาว์, 2563) รวมถึงความสนใจของผู้เรียนชาวไทยที่ต้องการเรียนรู้ด้านภาษา ศิลปวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์และ

ศาสตร์ต่างๆ ของจีนทั้งยังเข้ามามีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย และเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่าง ๆ (สุดาพร อิมเจริญ และจุฑาทิพ คล้ายทับทิม, 2566) โดยเฉพาะในกลุ่มเยาวชนระดับมัธยมศึกษา ให้สามารถใช้ภาษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อการสื่อสาร การเรียนรู้ และการประกอบอาชีพในอนาคต (นพพล จันทรกระจ่างแจ้ง, 2562)

โรงเรียนสอนภาษาเอกชนในระดับท้องถิ่นมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาจีน (Ning, L., and Tananuraksakul, N, 2024) โดยเฉพาะในจังหวัดขอนแก่น ซึ่งเป็นศูนย์กลางการศึกษาและเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (จิตรลดา รัตนวงศ์ และคณะ, 2568) อย่างไรก็ตาม แม้โรงเรียนเหล่านี้จะมีจำนวนนักเรียนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง แต่ยังพบว่านักเรียนจำนวนไม่น้อยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนในระดับที่ไม่สูงเท่าที่ควร โดยผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูผู้สอนภาษาจีนในประเทศไทย ได้เห็นถึงปัญหาในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียน โดยเฉพาะในด้านทักษะการสื่อสารด้านการฟังและการพูด เนื่องจากการเรียนรู้ภาษาในปัจจุบันมีความสำคัญและจำเป็นต่อชีวิตประจำวัน เพราะภาษาเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารและการเรียนรู้ ผู้เรียนจึงควรมีการฝึกฝนทักษะทางภาษาอย่างต่อเนื่อง แม้ว่าผู้เรียนจะมีแรงจูงใจในการเรียน มีการสนับสนุนจากครอบครัว และมีความสนใจในภาษาจีนอย่างแท้จริง ปรากฏการณ์ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความซับซ้อนของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จทางการเรียน ซึ่งไม่สามารถพิจารณาเพียงตัวแปรใดตัวแปรหนึ่งได้ (รพินท์นิภา ชมพูนุท ณ อยุธยา และคณะ, 2567)

ปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น แรงจูงใจภายในและภายนอก การสนับสนุนจากครอบครัว คุณภาพของครูผู้สอน สภาพแวดล้อมทางการเรียน และทัศนคติของผู้เรียน ล้วนเป็นองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในระดับต่าง ๆ (พระณัฐภูมิ อุดควตุนโน (หนูเกื้อ), 2564) โดยเฉพาะในโรงเรียนสอนภาษาเอกชนที่มีรูปแบบการเรียนการสอนแตกต่างจากโรงเรียนในระบบ งานวิจัยที่ผ่านมาส่วนใหญ่มุ่งเน้นไปที่การศึกษาในโรงเรียนของรัฐหรือมหาวิทยาลัย และการพัฒนาเทคนิคการสอนหรือการประเมินผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนเป็นรายด้าน ได้แก่ งานวิจัยของวัชร ชันชะหัด และภูษิต บุญทองถึง (2567) ที่นำวิธีการจัดการเรียนรู้แบบ MIA มาใช้เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเขวไร่ศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษามหาสารคาม อำเภอกุสุมาลย์ จังหวัดมหาสารคาม งานวิจัยของอุษาวดี ธิขิต และพล เหลืองรังสี (2568) ที่ศึกษาถึงการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน โดยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเกมทางภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนกลุ่มที่พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนควนขนุน อำเภอกวนขนุน จังหวัดพัทลุง งานวิจัยของปลานัน เียนทรง และคณะ (2567) ที่ศึกษาถึงการเปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาจีนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ร่วมกับสื่อมัลติมีเดีย กลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/11 โรงเรียนนรนาเรณิลิม จังหวัดสงขลา งานวิจัยของกัลยกร โพธิญาณวัตร และวุฒิพงษ์ ประพันธ์มิตร (2568) ที่ศึกษาถึงการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านคำศัพท์และความคงทน โดยใช้เทคนิคช่วยจำร่วมกับ สมุดคำศัพท์ “14 วันพิชิตภาษาจีน” สำหรับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมัธยมวัดหนองแขม โดยยังขาดงานวิจัยเชิงสัมพันธ์ที่อธิบายความเชื่อมโยงระหว่างปัจจัยส่งเสริมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนอย่างเป็นระบบ ขณะที่บริบทของโรงเรียนกวดวิชาเอกชนกลับยังขาดการศึกษาเชิงลึก ทั้งที่โรงเรียนเหล่านี้เป็นพื้นที่การเรียนรู้ที่สำคัญในสังคมไทย

ดังนั้น ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนภาษาจีนในโรงเรียนเอกชน จึงสนใจที่จะศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่งเสริมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนในโรงเรียนสอนภาษาเอกชน จังหวัดขอนแก่น เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน การสร้างแรงจูงใจ และการจัดสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับของปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ในโรงเรียนสอนภาษาโอวทยาขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น
2. เพื่อศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนในโรงเรียนสอนภาษาโอวทยาขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่งเสริมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน
4. เพื่อเสนอแนวทางการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนในบริบทโรงเรียนสอนภาษาเอกชน

การบทวนวรรณกรรม

การเรียนภาษาจีนในประเทศไทยในปัจจุบัน ได้รับความสนใจเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษาและในโรงเรียนสอนภาษาเอกชน ซึ่งตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนที่ต้องการพัฒนาทักษะเพื่อใช้ในการสื่อสาร การเรียนต่อ และการประกอบอาชีพ การเรียนรู้ภาษาจีนอย่างมีประสิทธิภาพนั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ โดยสามารถแบ่งแนวทางการศึกษาและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องออกเป็นหัวข้อหลักได้ ดังนี้

1. แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศถือเป็นกระบวนการที่มีความซับซ้อน ซึ่งไม่เพียงอาศัยการรับรู้ทางภาษาหรือการจดจำโครงสร้างไวยากรณ์เท่านั้น หากแต่เป็นผลลัพธ์ของการเรียนรู้ที่เกิดจากพฤติกรรม การเสริมแรง และบริบททางสังคมที่หล่อหลอมร่วมกัน นักทฤษฎีสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการวางแนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ได้แก่ พาฟลอฟ (Pavlov) สกินเนอร์ (Skinner) และ ไวโกตสกี (Vygotsky) ซึ่งแนวคิดของทั้งสามท่านนี้ มีส่วนสำคัญในการอธิบายการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในบริบทของประเทศไทย

พาฟลอฟ (Ivan Pavlov) ได้เสนอแนวคิดเรื่อง การวางเงื่อนไขแบบคลาสสิก (Classical Conditioning) ซึ่งเน้นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง กล่าวคือ การเรียนรู้เกิดขึ้นจากการจับคู่อย่างซ้ำ ๆ ระหว่างสิ่งเร้าทางภาษา (เช่น คำศัพท์ หรือเสียงประโยคในภาษาจีน) กับการตอบสนองที่เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ เช่น ความเข้าใจหรือการออกเสียงที่ถูกต้อง (Pavlov, P. I., 2010) ตัวอย่างเช่น นักเรียนที่ได้รับการฝึกฟังเสียงโทนของคำในภาษาจีนอย่างสม่ำเสมอจะสามารถตอบสนองด้วยการออกเสียงที่ถูกต้องโดยอัตโนมัติในระยะยาว

สกินเนอร์ (B.F. Skinner) ได้พัฒนาทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำ (Operant Conditioning) ซึ่งอธิบายว่าพฤติกรรมเกิดขึ้นและคงอยู่จากการเสริมแรง เช่น คำชม คะแนน หรือรางวัล ในบริบทของการเรียนภาษาจีน นักเรียนจะเรียนรู้ได้ดีเมื่อได้รับการเสริมแรงในทันทีหลังจากแสดงพฤติกรรมทางภาษาที่ถูกต้อง เช่น การตอบคำถามได้อย่างเหมาะสมหรือการออกเสียงได้อย่าง

ชัดเจน ครูจึงควรออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้การเสริมแรงทางบวกเพื่อส่งเสริมพฤติกรรมทางภาษาที่ต้องการ (Skinner, B. F, 1965)

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาจีน มีความเกี่ยวข้องกับหลายปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญ มีงานวิจัยจำนวนมากทั้งในและต่างประเทศได้แบ่งปัจจัยเหล่านี้ออกเป็นหลายด้านที่สอดคล้องกัน ดังนี้

2.1 แรงจูงใจ (Motivation) เป็นแรงขับเคลื่อนภายในที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทหลัก ได้แก่ (1) แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เช่น ความรักในภาษาจีน ความอยากรู้ใฝ่รู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมจีน หรือความรู้สึกภาคภูมิใจเมื่อตนเองสามารถสื่อสารภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่ว และ (2) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) เช่น ความคาดหวังของผู้ปกครอง คะแนนสอบ ความต้องการสอบผ่านการวัดผลระดับชาติ หรือโอกาสในการประกอบอาชีพที่เกี่ยวข้องกับภาษาจีน สอดคล้องกับ Zhang, H., and Chinokul, S. (2023) พบว่า แรงจูงใจภายในมีอิทธิพลอย่างมากต่อการพัฒนาการด้านการสื่อสารภาษาจีน โดยเฉพาะในด้านการฟังและการพูด ในขณะที่แรงจูงใจภายนอกมีบทบาทในการสร้างความสม่ำเสมอและความต่อเนื่องในการเรียนรู้ภาษาจีนในระยะยาว

2.2 การสนับสนุนจากครอบครัว (Family Support) ถือเป็นหนึ่งในปัจจัยสำคัญที่ส่งผลโดยตรงและโดยอ้อมต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน โดยเฉพาะในบริบทของการเรียนภาษาจีน ซึ่งต้องอาศัยทั้งความสม่ำเสมอในการฝึกฝนและแรงเสริมจากสิ่งแวดล้อมที่เข้าใจเป้าหมายของผู้เรียนอย่างลึกซึ้ง การที่ผู้ปกครองมีบทบาทในกระบวนการเรียนรู้ เช่น การตรวจสอบการบ้าน พูดคุยถึงพัฒนาการทางภาษา จัดหาสื่อการเรียนรู้ และสนับสนุนทางด้านจิตใจ มีแนวโน้มที่จะช่วยลดความเครียดของผู้เรียน ช่วยสร้างแรงเสริมเชิงบวก และส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาจีน สอดคล้องกับทงศักดิ์ มิตรพร (2566) ระบุว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเรียนภาษาจีนในโรงเรียนเอกชน ได้แก่ ด้านการเรียนการสอน บุคลากรของโรงเรียน และความต้องการส่วนบุคคลของครอบครัว ซึ่งอยู่ในระดับมากอย่างมีนัยสำคัญ ในบริบทโรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่ ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า ครอบครัวมิได้เป็นเพียงผู้เลือกสถานที่เรียนให้บุตรหลานเท่านั้น แต่ยังเป็นแหล่งสนับสนุนที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาของผู้เรียนอย่างชัดเจน

2.3 ครูผู้สอน (Teachers) ถือเป็นผู้ชี้แนะการเรียนรู้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริบทของการเรียนภาษาต่างประเทศ ครูที่สามารถปรับกลยุทธ์การสอนให้เหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียนจะช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจภายใน เช่น ความรู้สึกภูมิใจเมื่อสามารถใช้ภาษาจีนได้ และแรงจูงใจภายนอก เช่น การเตรียมตัวสำหรับโอกาสในอนาคตทางการศึกษาและอาชีพ สอดคล้องกับเหว่ย อู๋ และวัลลภา เฉลิมวงศาเวช (2566) พบว่า ครูมีบทบาทสำคัญในการสร้างแรงจูงใจของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสองภาษา ผ่าน 3 แนวทางสำคัญ ได้แก่ (1) การประชาสัมพันธ์และให้ข้อมูล ถึงความสำคัญของภาษาจีนในอนาคต ช่วยให้นักเรียนเห็นเป้าหมายชัดเจน (2) การใช้สื่อการเรียนรู้ที่ทันสมัยและหลากหลาย เช่น ภาพยนตร์ เพลง และเกมภาษาจีน ซึ่งทำให้นักเรียนสนใจและลดความเบื่อหน่าย (3) การปรับเนื้อหาและวิธีสอนให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน รวมถึงการใช้เทคโนโลยีออนไลน์ ช่วยให้การเรียนรู้มีความยืดหยุ่นและใกล้เคียงกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน นอกจากนี้ ครูที่สามารถกระตุ้นการมีส่วนร่วมในชั้นเรียนได้ เช่น การตั้งคำถามเชิงอภิปราย การให้โอกาสผู้เรียนแสดงออก และการให้คำชื่นชมอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้เชิงบวก ซึ่งมีผลต่อพัฒนาการของนักเรียนทั้งด้านทักษะภาษาและความมั่นใจในการใช้ภาษาจีน

2.4 สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ (Learning Environment) องค์ประกอบด้านกายภาพ เช่น ห้องเรียนที่เงียบสงบ อุปกรณ์การเรียนที่ครบครัน และสื่อการเรียนรู้ภาษาที่ทันสมัย มีบทบาทสำคัญในการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ส่งเสริมพฤติกรรมเชิงบวก ผู้เรียนที่อยู่ในชั้นเรียนที่มีจำนวนนักเรียนไม่มากเกินไป และมีโอกาสในการโต้ตอบกับครู มีแนวโน้มที่จะมีพัฒนาการทางภาษาเร็วขึ้น ทั้งนี้ สภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ อาจส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวล ซึ่งกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ งานวิจัยของ Ning, L., and Tananuraksakul, N. (2024) สนับสนุนว่า ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาจีนมีความสัมพันธ์เชิงลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรีไทย และผู้เรียนที่สามารถใช้กลยุทธ์ในการจัดการความวิตกกังวลอย่างเหมาะสม จะมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ที่สูงกว่า

2.5 ทักษะคิดของผู้เรียน (Attitudes) เป็นหนึ่งในตัวแปรทางจิตวิทยาที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ โดยเฉพาะในบริบทของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนที่มีทัศนคติเชิงบวก เช่น มองว่าภาษาจีนมีประโยชน์ต่อการศึกษต่อ การประกอบอาชีพ หรือการเดินทางท่องเที่ยวในอนาคต จะมีแนวโน้มที่จะมีความมุ่งมั่นและตั้งใจเรียนมากขึ้น ขณะเดียวกัน ทัศนคติเชิงลบ เช่น การมองว่าภาษาจีนเป็นภาษาที่ยาก ซับซ้อน หรือไม่น่าสนใจ มักจะส่งผลให้ผู้เรียนรู้สึกท้อแท้ เบื่อหน่าย และไม่เกิดแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งอาจนำไปสู่การหลีกเลี่ยงพฤติกรรมการเรียนรู้และผลสัมฤทธิ์ที่ต่ำลง สอดคล้องกับปาริชาติ รักเกื้อ, อาอีสะ มามุ และรัฐพร ศิริพันธุ์ (2567) พบว่า นักศึกษาที่มีทัศนคติเชิงบวกต่อภาษาจีนมีแนวโน้มแสดงพฤติกรรมทางการเรียนที่ดี เช่น การเข้าร่วมกิจกรรมในห้องเรียน การใช้สื่อเสริมเพื่อฝึกฝนทักษะภาษาจีน และการตั้งเป้าหมายในการพัฒนาตนเองอย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะผู้ที่เห็นว่าภาษาจีนมีคุณค่าและเกี่ยวข้องกับอนาคตของตนเอง จะมีความมั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น และสามารถประยุกต์ใช้ความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพในสถานการณ์จริง ผลการศึกษานี้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นของการสร้างทัศนคติเชิงบวกผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกับชีวิตจริง เช่น การใช้สื่อมัลติมีเดีย การจำลองสถานการณ์สื่อสาร หรือการเชิญวิทยากรผู้มีประสบการณ์มาแลกเปลี่ยน เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจและแรงบันดาลใจให้กับผู้เรียน

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณแบบสำรวจ (Quantitative Survey Research) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนทั้งหมดที่กำลังเรียนวิชาภาษาจีนในโรงเรียนสอนภาษาโอวหยาง จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2567 ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 304 คน (โรงเรียนสอนภาษาโอวหยางขอนแก่น, 2567)

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนที่เรียนภาษาจีนที่โรงเรียนสอนภาษาโอวหยาง ขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น จำนวน 173 คน ได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ Taro Yamane (1973, p.727) ที่กำหนดค่าความคลาดเคลื่อน (e) ที่ 0.05 จากจำนวนประชากรทั้งหมด 304 คน โดยคัดเลือกด้วยการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling) ตามระดับห้องเรียน แล้วดำเนินการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ภายในแต่ละชั้นภูมิแบบสัดส่วนตามขนาดประชากร เพื่อเป็นตัวแทนของแต่ละระดับมีความเหมาะสมและลดอคติจากความแตกต่างระหว่างชั้นเรียน โดยมีการกำหนดเกณฑ์การคัดเข้า-คัดออก คือ 1) เกณฑ์คัดเข้า (1.1) ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาจีนต่อเนื่อง ไม่น้อยกว่า 2 ภาคเรียน (1.2) ได้รับความยินยอมจาก

ผู้ปกครอง และความยินยอมของผู้เข้าร่วมเอง และ (2) เกณฑ์คัดออก (2.1) ขาดการเรียนรู้หรือขาดการทดสอบเกินเกณฑ์ที่สถานศึกษากำหนด (2.2) มีเงื่อนไขที่อาจกระทบต่อการทดสอบอย่างมีนัยสำคัญ เช่น เจ็บป่วยเฉียบพลันในวันทดสอบ เป็นต้น

2. เครื่องมือในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม (Questionnaire) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการศึกษาตามแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบบสอบถามมีทั้งหมด 4 ตอน แบ่งตามเนื้อหา ประกอบด้วย ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยการใช้มาตราส่วนแบบลิคเคอร์ต (Likert Scale) กำหนดระดับคะแนนเป็น 5 ระดับ ตอนที่ 3 ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของผู้เรียน ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) โดยการใช้มาตราส่วนแบบลิคเคอร์ต (Likert Scale) กำหนดระดับคะแนนเป็น 5 ระดับ และตอนที่ 4 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ ตลอดจน ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามมาหาคุณภาพภาพของเครื่องมือ ได้แก่ 1) นำแบบสอบถามมาทำปilot test และดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ 2) นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาโดยหาค่าความสอดคล้องของวัตถุประสงค์กับข้อคำถาม (Index of Item-Objective Congruence: IOC) (Hambleton & Rovinelli, 1986) พบว่ามีค่า IOC เท่ากับ 0.80 และ 3) ทดลองใช้เครื่องมือ (Try-out) กับกลุ่มนักเรียนที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน จากโรงเรียนอัสสัมชัญวิทยาลัยที่มีบริบทคล้ายกัน และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับด้วยวิธีของ Cronbach's Alpha Coefficient (Cronbach, 1951) ผลการวิเคราะห์พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.991

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ การเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) คือ เป็นข้อมูลที่ได้จากการใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 173 คน ได้มาจากการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ Yamane (1973, p.727)

4. การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ 1) ระดับของปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ 2) ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน 3) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน 4) ข้อเสนอแนะแนวทางพัฒนาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน โดยจำแนก คือ (1) การวิเคราะห์ระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (2) การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ใช้สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) นอกจากนี้ ยังใช้การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธีการเข้าสมการแบบ Enter เพื่อวิเคราะห์ว่าปัจจัยใดสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ($p < .05$) และ (3) การวิเคราะห์ข้อเสนอแนะจากคำถามปลายเปิด ใช้วิธีการแจกแจงความถี่ (Frequency Distribution) และพรรณนาความ (Descriptive Narrative)

5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ สถิติโปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อช่วยคำนวณหาค่าทางสถิติ อาทิ ค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) และการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ การแจกแจงความถี่ และพรรณนาความ

ผลการวิจัย

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลได้ ดังนี้

1. การศึกษาระดับของปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ในโรงเรียนสอนภาษาโอวหยางขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

ผลการวิจัยพบว่า ระดับของปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ในโรงเรียนสอนภาษาโอวหยางขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลตามตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาจีน โรงเรียนสอนภาษาโอวหยางขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาจีน	$\bar{x}$	S.D.	แปลผล
1. แรงจูงใจในการเรียน	4.16	0.34	มาก
2. การสนับสนุนจากครอบครัว	4.14	0.31	มาก
3. ครูผู้สอน	4.14	0.29	มาก
4. สภาพแวดล้อมการเรียนรู้	4.09	0.32	มาก
5. ทักษะคิดของผู้เรียน	4.17	0.30	มาก
รวม	4.14	0.29	มาก

จากตารางที่ 1 พบว่า ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาจีน โรงเรียนสอนภาษาโอวหยางขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.14$, S.D. = 0.29) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากทั้ง 5 ด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้ ด้านปัจจัยแรงจูงใจในการเรียน ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.34) ด้านการสนับสนุนจากครอบครัว ($\bar{x} = 4.14$, S.D. = 0.31) ด้านคุณภาพของครูผู้สอน ($\bar{x} = 4.14$, S.D. = 0.29) ด้านทักษะคิดต่อการเรียนภาษาจีน ($\bar{x} = 4.17$, S.D. = 0.30) และด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ($\bar{x} = 4.09$, S.D. = 0.32) ตามลำดับ

2. การศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนในโรงเรียนสอนภาษาโอวหยางขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

ผลการวิจัยพบว่า การศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนในโรงเรียนสอนภาษาโอวหยางขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลตามตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาจีน โรงเรียนสอนภาษาโอวหยางขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

ด้านของผลสัมฤทธิ์	ค่าเฉลี่ย (Mean)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	ระดับ
ด้านเนื้อหา (ความเข้าใจ/ทฤษฎี)	4.16	0.32	มาก
ด้านปฏิบัติ (การพูด/เขียน)	4.15	0.30	มาก
โดยรวม	4.16	0.31	มาก

จากตารางที่ 2 พบว่า ระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนโรงเรียนสอนภาษาโอวาทวิทยาชอนแก่น จังหวัดขอนแก่น โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.31) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.32) รองลงมาคือด้านปฏิบัติ ($\bar{x} = 4.15$, S.D. = 0.30) ซึ่งแสดงถึงความสามารถทั้งด้านความรู้ความเข้าใจ และทักษะการใช้งานภาษาจีนในระดับที่ดี

3. การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่งเสริมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน

ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่งเสริมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลตามตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 ค่าสหสัมพันธ์ (Pearson's Correlation Coefficient) ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาจีน โรงเรียนสอนภาษาโอวาทวิทยาชอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

ตัวแปร	ตัวแปรตาม		
ตัวแปรอิสระ	ผลสัมฤทธิ์ด้านปฏิบัติ	ผลสัมฤทธิ์ด้านเนื้อหา	ระดับผลสัมฤทธิ์โดยรวม
ปัจจัยแรงจูงใจ	.895*	.923*	.932*
ปัจจัยสนับสนุน	.860*	.860*	.882*
ปัจจัยคุณภาพของครู	.873*	.872*	.895*
ปัจจัยสภาพแวดล้อม	.929*	.893*	.933*
ปัจจัยทัศนคติ	.867*	.907*	.910*
ระดับปัจจัยโดยรวม	.942*	.949*	.970*

* นัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

จากตารางที่ 3 พบว่า ทุกปัจจัยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยระดับปัจจัยโดยรวม มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์รวมสูงที่สุด ($r = .970^*$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์มากที่สุด คือ ปัจจัยสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ ($r = .933^*$) รองลงมาคือ ปัจจัยแรงจูงใจ ($r = .932^*$) ปัจจัยทัศนคติ ($r = .910^*$) ปัจจัยคุณภาพของครู ($r = .895^*$) และปัจจัยสนับสนุน ($r = .882^*$) แสดงให้เห็นว่าเมื่อปัจจัยเหล่านี้เพิ่มขึ้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

4. เสนอแนวทางการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนในบริบทโรงเรียนสอนภาษาเอกชน

ผลการวิจัยพบว่า เสนอแนวทางการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนในบริบทโรงเรียนสอนภาษาเอกชน ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลตามตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 จำนวนและค่าร้อยละของข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาที่สร้างความสำเร็จ ในการเรียนโรงเรียนสอนภาษาไวยาหยัง
ขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น

ลำดับ	ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาจีน	จำนวน (ความถี่)
1	ควรเน้นการเรียนการสอนโดยจำลองเหตุการณ์ต่าง ๆ	3
2	ควรเน้นเพิ่มเติมการเขียนภาษาจีน	3
3	ควรมีแบบเรียนที่เหมาะสมกับหลักสูตรการเรียน	2
4	อยากให้ครูผู้สอนมีเทคนิคการสอนที่จะดึงดูดให้ผู้เรียนสนใจเรียนภาษาจีน	2
5	ควรจัดสถานที่สภาพแวดล้อมโรงเรียนกววิชาให้เหมาะแก่การเรียน	2
รวม		12

จากตารางที่ 4 พบว่า ผู้เรียนมีข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนที่
หลากหลาย โดยข้อเสนอที่พบมากที่สุด ได้แก่ การเน้นการเรียนการสอนโดยจำลองเหตุการณ์ต่าง ๆ และการเพิ่มเนื้อหาด้ว
การเขียนภาษาจีน รองลงมา คือ การพัฒนาแบบเรียนให้เหมาะสมกับหลักสูตร การพัฒนาเทคนิคการสอนของครูให้ดึงดูดความ
สนใจ และการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยนี้ ผู้วิจัยสามารถจำแนกผลตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาระดับของปัจจัยที่ส่งเสริมการเรียนรู้ในโรงเรียนสอนภาษาไวยาหยังขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น พบว่า ระดับ
ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาจีน โรงเรียนสอนภาษาไวยาหยังขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น โดยรวมอยู่ในระดับมาก
($\bar{x} = 4.14$, S.D. = 0.29) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากทั้ง 5 ด้าน โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยมากไปน้อย ดังนี้ ด้าน
ปัจจัยแรงจูงใจในการเรียน ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.34) ด้านการสนับสนุนจากครอบครัว ($\bar{x} = 4.14$, S.D. = 0.31) ด้านคุณภาพของ
ครูผู้สอน ($\bar{x} = 4.14$, S.D. = 0.29) ด้านทัศนคติต่อการเรียนภาษาจีน ($\bar{x} = 4.17$, S.D. = 0.30) และด้านสภาพแวดล้อมการเรียนรู้
($\bar{x} = 4.09$, S.D. = 0.32) ตามลำดับ

2. เพื่อศึกษาระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนในโรงเรียนสอนภาษาไวยาหยังขอนแก่น จังหวัด
ขอนแก่น พบว่า ระดับผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาจีนของนักเรียนโรงเรียนสอนภาษาไวยาหยังขอนแก่น จังหวัดขอนแก่น โดยรวม
อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.31) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านเนื้อหาอยู่ในระดับมากที่สุด
($\bar{x} = 4.16$, S.D. = 0.32) รองลงมาคือด้านปฏิบัติ ($\bar{x} = 4.15$, S.D. = 0.30) ซึ่งแสดงถึงความสามารถทั้งด้านความรู้ความเข้าใจ และ
ทักษะการใช้งานภาษาจีนในระดับที่ดี

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่งเสริมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน พบว่า ทุกปัจจัยมี
ความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดย ระดับปัจจัยโดยรวม มีความสัมพันธ์กับ
ผลสัมฤทธิ์รวมสูงที่สุด ($r = .970^*$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์มากที่สุด คือ ปัจจัยสภาพแวดล้อมการ

เรียนรู้ ($r = .933^*$) รองลงมาคือ ปัจจัยแรงจูงใจ ($r = .932^*$) ปัจจัยทัศนคติ ($r = .910^*$) ปัจจัยคุณภาพของครู ($r = .895^*$) และ ปัจจัยสนับสนุน ($r = .882^*$) แสดงให้เห็นว่าเมื่อปัจจัยเหล่านี้เพิ่มขึ้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนก็มีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ

4. เพื่อเสนอแนวทางการยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนในบริบทโรงเรียนสอนภาษาเอกชน พบว่า ผู้เรียนมีข้อเสนอแนะแนวทางพัฒนาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนที่หลากหลาย โดยข้อเสนอที่พบมากที่สุดได้แก่ การเน้นการเรียนการสอนโดยจำลองเหตุการณ์ต่าง ๆ และการเพิ่มเนื้อหาด้านการเขียนภาษาจีน รองลงมา คือ การพัฒนาแบบเรียนให้เหมาะสมกับหลักสูตร การพัฒนาเทคนิคการสอนของครูให้ดึงดูดความสนใจ และการจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ระดับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนโรงเรียนสอนภาษาไอวทยา จังหวัดขอนแก่น โดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยพิจารณาจาก 5 ด้าน ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียน การสนับสนุนจากครอบครัวและบุคคลรอบข้าง คุณภาพของครูผู้สอน สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ และทัศนคติของผู้เรียน ทั้งนี้ปัจจัยที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียน รองลงมาคือ การสนับสนุน และสภาพแวดล้อมทางการเรียน ตามลำดับ ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะว่า นักเรียนมีความตั้งใจในการเรียนภาษาจีน โดยมีเป้าหมายและแรงกระตุ้นที่ชัดเจน ทั้งในด้านผลการเรียน การสอบวัดระดับ หรือเพื่อการใช้ในชีวิตจริง รวมถึงได้รับการสนับสนุนอย่างเหมาะสมจากครอบครัวและผู้ปกครอง ซึ่งมีส่วนช่วยให้เกิดความมั่นใจและความสม่ำเสมอในการเรียน นอกจากนี้ยังพบว่า สภาพแวดล้อมในการเรียน เช่น ความพร้อมของห้องเรียน อุปกรณ์การเรียน และบรรยากาศในชั้นเรียนก็เป็นปัจจัยสำคัญที่สนับสนุนการเรียนรู้ของผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ Bandura, A. (1986) ที่กล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้เชิงสังคม (Social Learning Theory) ว่า การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเกิดขึ้นจากการมีแรงจูงใจภายใน ความเชื่อมั่นในตนเอง และสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมพฤติกรรมการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับบริบทของนักเรียนในงานวิจัยนี้ ที่มีทั้งปัจจัยส่วนบุคคลและสิ่งแวดล้อมสนับสนุนการเรียนภาษาจีนได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับ Mills, N., Pajares, F., and Herron, C. (2006) ที่พบว่าแรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ, และ Feng และคณะ (2013) ที่ยืนยันว่าการสนับสนุนจากครอบครัวมีผลโดยตรงต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ในส่วนของคุณภาพของครูและบรรยากาศในห้องเรียน นอกจากนี้ ยังพบว่า ทัศนคติของผู้เรียนมีความเชื่อมโยงกับความพยายามและความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญ (Brown, J. W, 1988) จึงสามารถสรุปได้ว่า ระดับของปัจจัยต่าง ๆ ที่ศึกษานั้น มีความพร้อมและเอื้อต่อการเรียนภาษาจีนของนักเรียนในระดับมาก ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญที่ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะและบรรลุผลสัมฤทธิ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ผลการวิเคราะห์ระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนโรงเรียนสอนภาษาไอวทยา จังหวัดขอนแก่น พบว่า โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยเมื่อแยกพิจารณารายด้านพบว่า ด้านเนื้อหา มีระดับค่าเฉลี่ยสูงกว่าด้านปฏิบัติ แสดงให้เห็นว่านักเรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาทางภาษาจีน เช่น คำศัพท์ ไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค และเนื้อหาในบทเรียนได้ดีพอสมควร ขณะที่

ด้านปฏิบัติ ซึ่งครอบคลุมทักษะการใช้ภาษาจริง เช่น การฟัง พูด อ่าน และเขียน ยังอยู่ในระดับที่ต้องพัฒนาเพิ่มเติม ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่า นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ภาคทฤษฎีจากการฟังบรรยายและการอ่านตำรา แต่มีโอกาสนฝึกฝนการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวันหรือในสถานการณ์จำลองน้อย ซึ่งอาจเกิดจากลักษณะของหลักสูตร วิธีการสอน หรือบริบทของผู้เรียนเอง เช่น ความไม่มั่นใจในการใช้ภาษา หรือขาดโอกาสในการสื่อสารกับเจ้าของภาษาโดยตรง ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับ Krashen, S. (1982) ที่ระบุว่า การเรียนภาษาจะมีประสิทธิภาพมากขึ้นเมื่อผู้เรียนได้รับข้อมูลทางภาษาที่เข้าใจง่าย (Comprehensible Input) และมีโอกาสใช้ภาษานั้นในบริบทจริง ซึ่งจะช่วยส่งเสริมการเปลี่ยนความรู้จากระดับความเข้าใจไปสู่ความสามารถในการใช้จริง สอดคล้องกับ Huang, F., Teo, T., and Zhou, M. (2019) ระบุว่า ทักษะการปฏิบัติทางภาษา เช่น การพูดและการฟัง เป็นสิ่งที่ผู้เรียนภาษาจีนต่างชาติดำเนินการประสบปัญหา แม้จะมีความเข้าใจด้านเนื้อหาและไวยากรณ์ที่ดีแล้วก็ตาม นอกจากนี้ งานของ Bao, R., and Du, X. (2015) แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning) สามารถส่งเสริมความสามารถในการใช้ภาษาจริงอย่างได้ผล และควรถูกนำมาปรับใช้ในการพัฒนาทักษะปฏิบัติทางภาษาของผู้เรียน นอกจากนี้ยังแนะนำให้มีการเสริมด้วยเทคโนโลยี เช่น โปรแกรมฝึกออกเสียง หรือกิจกรรมโต้ตอบออนไลน์ เพื่อเพิ่มความมั่นใจและความชำนาญในการใช้ภาษาในบริบทจริง ดังนั้น แม้นักเรียนจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนในระดับที่น่าพึงพอใจโดยรวม แต่ควรมีการพัฒนาด้านทักษะการปฏิบัติอย่างจริงจัง เพื่อให้สามารถใช้ภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่วและมั่นใจมากยิ่งขึ้น

3. ผลการวิเคราะห์ ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่งเสริมการเรียนรู้กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนโรงเรียนสอนภาษาโอวหยาง จังหวัดขอนแก่น พบว่า ปัจจัยส่งเสริมการเรียนรู้ทุกด้าน ได้แก่ แรงจูงใจในการเรียน การสนับสนุนจากครอบครัวและบุคคลรอบข้าง คุณภาพของครูผู้สอน สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้ และทัศนคติของผู้เรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนในระดับสูงมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยปัจจัยที่มีความสัมพันธ์สูงสุดคือ สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ รองลงมาคือ แรงจูงใจ และทัศนคติของผู้เรียนตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ที่เป็นเช่นนี้เพราะว่าสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการมีส่วนร่วมช่วยลดตัวกรองทางอารมณ์ และเพิ่มโอกาสการโต้ตอบกับป้อนข้อมูลภาษาอย่างมีคุณภาพ ทำให้เวลาเรียนมีความหมาย (Time-on-task) และความถี่ของการฝึกใช้ภาษาสูงขึ้น จึงส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์โดยตรง ขณะเดียวกันแรงจูงใจและทัศนคติของผู้เรียน ทำหน้าที่เป็นพลังขับเคลื่อนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนที่เห็นคุณค่าและคาดหวังความสำเร็จจะคงความพยายามและเลือกกลยุทธ์การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพมากกว่า นอกจากนี้การสนับสนุนจากครอบครัวและครูยังเสริมความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-efficacy) และความผูกพันกับการเรียน ซึ่งเชื่อมต่อไปสู่ผลสัมฤทธิ์ผ่านการมีส่วนร่วมในชั้นเรียน เมื่อนำทั้งหมดมาพิจารณาร่วมกับบริบทของโรงเรียนสอนภาษาเอกชน (เรียนหลังเวลาเรียนปกติ) จะเห็นว่า สภาพแวดล้อมที่กระตุ้นการมีส่วนร่วม แรงจูงใจและทัศนคติที่ดี และการสนับสนุนทางสังคม ทำงานร่วมกันในกรอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล พฤติกรรม และสิ่งแวดล้อม (Triadic Reciprocity) ของสังคมปัญญานิยมเชิงสังคม จึงอธิบายได้ว่าทำไมตัวแปรเหล่านี้จึงสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ในระดับสูงมากในงานวิจัยนี้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ Zhang, X., and Qian, W. (2024) ยืนยันว่าการสนับสนุนทางสังคมสามารถส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยอ้อมผ่านความเชื่อมั่นในตนเอง (Self-efficacy) และการมีส่วนร่วมทางการเรียน นอกจากนี้ Sun, B., Nie, Y., Goh, H. H., Wong, H. M., and Kwek, D. B. K. (2025) ยังระบุว่า การสนับสนุนจากครอบครัว เช่น การใช้ภาษาจีนในบ้านและการช่วยทำการบ้าน มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียน และส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ของนักเรียนในเชิงบวก ในส่วนของแนวคิดทฤษฎี Bandura, A. (1986) กล่าวว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นผลจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล พฤติกรรม และสิ่งแวดล้อม ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยฉบับนี้ที่ชี้ให้เห็นถึงบทบาทของปัจจัยแวดล้อมและทัศนคติในการเรียนรู้ โดยสรุป ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนอย่างยั่งยืนจำเป็นต้องอาศัยการส่งเสริมจากหลายด้าน ทั้งในระดับบุคคล ครอบครัว ครูผู้สอน และสิ่งแวดล้อมการเรียนรู้

4. ผลการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาที่สามารถยกระดับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในบริบทโรงเรียนสอนภาษาจีนเอกชน พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน ได้แก่ สภาพแวดล้อมการเรียนรู้ แรงจูงใจของผู้เรียน และการสนับสนุนจากครอบครัว ซึ่งสามารถนำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนในบริบทของโรงเรียนสอนภาษาจีนเอกชนได้อย่างเป็นระบบ ได้แก่ แนวทางแรก คือ การพัฒนาแรงจูงใจในการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการเชื่อมโยงเนื้อหาบทเรียนกับเป้าหมายของผู้เรียน เช่น การสอบวัดระดับ หรือการนำไปใช้ในอาชีพในอนาคต รวมทั้งการจัดกิจกรรมที่มีความท้าทายและสนุกสนาน เพื่อกระตุ้นความสนใจและความพยายามของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Noels, K. A., Pelletier, L. G., Clément, R., and Vallerand, R. J. (2000) ที่ระบุว่า แรงจูงใจภายใน เช่น ความสนุกและความท้าทาย มีอิทธิพลอย่างมากต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ แนวทางที่สอง คือ การเสริมสร้างสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการใช้ภาษาอย่างแท้จริง เช่น การจำลองสถานการณ์ในห้องเรียน การจัดกิจกรรมสนทนาภาษาจีนกับเจ้าของภาษา หรือการใช้เทคโนโลยีเพื่อฝึกฝนทักษะเฉพาะด้าน เช่น การพูดหรือการฟัง งานวิจัยของ Bao, R., and Du, X. (2015) แสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning) และการมีปฏิสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับสถานการณ์จริงช่วยเพิ่มทักษะการใช้ภาษาจริงได้อย่างชัดเจน แนวทางที่สาม คือ การสร้างความร่วมมือกับครอบครัวและผู้ปกครอง เพื่อให้มีบทบาทในการสนับสนุนการเรียนรู้ของนักเรียน เช่น การใช้ภาษาจีนในชีวิตประจำวัน การติดตามความคืบหน้าทางการเรียน และการเสริมแรงเชิงบวกในบ้าน Fan, W., and Williams, C. M. (2010) ชี้ว่า การมีส่วนร่วมของผู้ปกครองส่งผลต่อแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญ สุดท้าย แนวทางการพัฒนาครูผู้สอน โดยเน้นการอบรมด้านการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย และการให้ข้อเสนอแนะแก่นักเรียนอย่างต่อเนื่อง ก็มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Chacón, C. T. (2005) ที่ระบุว่าครูที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงและใช้วิธีการสอนที่เน้นผู้เรียนจะส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น

ข้อค้นพบ หรือองค์ความรู้ใหม่

ปัจจัยสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนในระดับสูงมาก แสดงให้เห็นว่าบรรยากาศในห้องเรียนและอุปกรณ์ที่เอื้อต่อการเรียนรู้มีบทบาทสำคัญต่อความสำเร็จของผู้เรียน นอกจากนี้ยังพบว่า การเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพต้องอาศัยการผสมผสานของหลายปัจจัย ทั้งแรงจูงใจ ทัศนคติ การสนับสนุนจากครอบครัว และคุณภาพของครูผู้สอน ซึ่งล้วนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับผลสัมฤทธิ์ อีกหนึ่งองค์ความรู้ใหม่คือ นักเรียนมีความเข้าใจเนื้อหาในระดับดี แต่ยังขาดโอกาสฝึกทักษะการใช้ภาษาจริง เช่น การพูดและเขียน ซึ่งควรได้รับการพัฒนาเพิ่มเติม ข้อเสนอแนะจากผู้เรียนยังสะท้อนความต้องการเรียนรู้ผ่านกิจกรรมจำลองสถานการณ์และการสอนที่สนุกและเชื่อมโยงกับชีวิตจริง การศึกษานี้จึงช่วยเปิดมุมมองใหม่เกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ภาษาจีนในโรงเรียนเอกชน และสามารถนำไปใช้พัฒนารูปแบบการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในบริบทไทย

สุดท้าย งานวิจัยนี้เป็นหนึ่งในไม่กี่ชิ้นที่ศึกษาปัจจัยเชิงสัมพันธ์ในโรงเรียนสอนภาษาจีนเอกชนระดับท้องถิ่น ซึ่งนับเป็นองค์ความรู้ใหม่ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับการพัฒนานโยบาย การออกแบบหลักสูตร และการฝึกอบรมครูผู้สอน เพื่อให้เกิดการยกระดับคุณภาพการเรียนภาษาจีนอย่างยั่งยืนในบริบทของประเทศไทย

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 ควรนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน โดยเน้นการส่งเสริมแรงจูงใจ ทักษะคิด และการสร้างสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้

1.2 ควรจัดสรรงบประมาณไม่น้อยกว่า 20% ของงบประมาณคุณภาพการเรียนรู้ เพื่อปรับปรุงสภาพแวดล้อมการเรียนรู้ (แสง เสียง เพอร์ฟอร์เมอร์การเรียนรู้ สื่ออินเทอร์เน็ตแอกทีฟ มุมภาษา) ภายใน 1 ภาคเรียน

1.3 จัดตั้ง Chinese Simulation Lab / Conversation Studio (จำลองสถานการณ์ร้านอาหาร/ตลาด/การเดินทาง/โรงพยาบาล) และบูรณาการในแผนสอน อย่างน้อยสัปดาห์ละ 2 คาบ/ห้อง พร้อมใบงานและรูบริกประเมินทักษะปฏิบัติ

1.4 ออกนโยบาย Digital and AI for Chinese Learning จัดหา AI-based tools (ประเมินเสียงวรรณยุกต์/fluency, shadowing, spaced repetition) ใช้เป็นข้อเสนอแนะ (feedback) ทันทีอย่างน้อยสัปดาห์ละ 2 กิจกรรม/คน พร้อมแนวปฏิบัติเรื่องข้อมูลส่วนบุคคล

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยเพิ่มเติม เช่น ความวิตกกังวลทางภาษา การใช้เทคโนโลยี หรือความถี่ในการใช้ภาษาในห้องเรียน เพื่อให้เข้าใจองค์ประกอบที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์มากยิ่งขึ้น

2.2 ควรใช้วิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods) โดยรวมการสัมภาษณ์หรือการสังเกตเชิงลึกเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงคุณภาพที่อธิบายความรู้สึกและพฤติกรรมของผู้เรียนได้อย่างรอบด้าน

เอกสารอ้างอิง

กัลยกร โพธิกาญจนวัตร และวุฒิพงษ์ ประพันธ์มิตร. (2568). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ด้านคำศัพท์และความคงทน โดยใช้เทคนิคช่วยจำร่วมกับ สมุดคำศัพท์ “14 วันพิชิตภาษาจีน” สำหรับผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. โรงเรียนมัธยมวัดหนองแขม.

จิตรลดา รัตนวงศ์, บุญทริกา ลาสน์เทียะ, วรทยา จงนอก, สุชานาถ ใจสัน และธนวัฒน์ ตันติพนิชกุล. (2568). การศึกษาความสัมพันธ์ของการพัฒนาเมืองในบริบทโมเดลชีวิตต่อความอยู่ดีมีสุขของประชาชนในจังหวัดขอนแก่น. *วารสารบริหารธุรกิจและนวัตกรรม มทร. พระนคร (JBI)*, 4(1), 41-55.

ทองศักดิ์ มิตรพร. (2566). ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจของผู้ปกครองในการส่งบุตรหลานเรียนภาษาจีน ในโรงเรียนพระหฤทัย จังหวัดเชียงใหม่. *วารสารนิสิตวัง*, 25(1), 110-119.

- นพพล จันทรกระจ่างแจ้ง. (2562). การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและปัญหาการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนหน่วยคำเสริมกริยาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลป์-ภาษาจีน โดยใช้แบบทดสอบไวยากรณ์ภาษาจีน. *วารสารสวนสุนันทาวิชาการและวิจัย*, 13(1), 64-77.
- ปภานัน เียนทรวง, อภิรัตน์ดา ทองแกมแก้ว และชวนพิศ ชุมคง. (2567). การพัฒนาทักษะการพูดและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาจีน โดยใช้วิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารร่วมกับสื่อมัลติมีเดียของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารมจร. อุบลปริทรรศน์*, 9(3), 1835-1848.
- ปาริษา รักเกื้อ, อาอีสะ มามู และรัฐพร ศิริพันธุ์. (2567). ทักษะคิดและพฤติกรรมในการเรียนภาษาจีนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์. *วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 11(2), 1-12.
- พระณัฐภูมิ อคควทมน (หนูเกื้อ). (2564). การวิเคราะห์องค์ประกอบของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา. *วารสารบรรณการศึกษามนุษยสังคมศาสตร์*, 2(2), 56-65.
- ภัทรภณ ศิลารักษ์. (2564). การปรับตัวบทบาทภาษาจีนภายใต้บริบทวิถีชีวิตปกติใหม่ในยุคศตวรรษที่ 21. *วารสารวิชาการภาษาและวัฒนธรรมจีน*, 8(1), 61-72.
- มุกกรวี ฉิมพะเนาว์. (2563). การพัฒนาสู่ความทันสมัยกับโมเดลการพัฒนาแบบจีน. *วารสารวิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง*, 9(3), 260-273.
- รพินท์นิภา ชมพูนุท ฌ อยู่ธยา, สุพรรณิ สมานญาติ และสิรินธร สิ้นจินดาวงศ์. (2567). แนวทางการบริหารโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีนระดับประถมศึกษาวิไลใหม่ ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. *วารสารสหวิทยาการมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 7(5), 3021-3037.
- วัชร ชันชะหัด และภูษิต บุญทองเถิง. (2567). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ MIA. *วารสารบัณฑิตศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย*, 22(2), 168-181.
- วารสาร มจร พุทธปัญญาปริทรรศน์, 10(1), 740-750.
- สุตาพร อิมเจริญ และจุฑาทิพ คล้ายทับทิม. (2566). การทูตเชิงวัฒนธรรมของจีนต่อประเทศไทยผ่านสถาบันขงจื่อ. *MFU Connexion: Journal of Humanities and Social Sciences*, 12(2), 135-151.
- เหว่ย อู๋ และวัลลภา เฉลิมวงศาเวช. (2566). ปัจจัยที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาจีนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสองภาษา ก. *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*, 14(1), 408-422.
- อุษาวดี ธิขัติ และพล เหลืองรังษี. (2568). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีน โดยใช้วิธีการจัดการเรียนรู้แบบเกมทางภาษาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. *วารสารวิชาการสถาบันพัฒนาพระวิทยากร*, 8(1), 56-66.
- Bandura, A. (1986). Social foundations of thought and action. *Englewood Cliffs, NJ*, 39(2), 23-28.
- Bao, R., and Du, X. (2015). Implementation of task-based language teaching in Chinese as a foreign language: Benefits and challenges. *Language, Culture and Curriculum*, 28(3), 291-310.

- Brown, J. W. (1988). Social Psychology and Second Language Learning: The Role of Attitudes and Motivation. RC Gardner. London: Edward Arnold, 1985. Pp. xiv+ 208. *Studies in Second Language Acquisition*, 10(3), 419-421.
- Chacón, C. T. (2005). Teachers' perceived efficacy among English as a foreign language teachers in middle schools in Venezuela. *Teaching and teacher education*, 21(3), 257-272.
- Cronbach, L. J. (1951). Coefficient alpha and the internal structure of tests. *psychometrika*, 16(3), 297-334.
- Fan, W., and Williams, C. M. (2010). The effects of parental involvement on students' academic self-efficacy, engagement and intrinsic motivation. *Educational psychology*, 30(1), 53-74.
- Huang, F., Teo, T., and Zhou, M. (2019). Factors affecting Chinese English as a foreign language teachers' technology acceptance: A qualitative study. *Journal of Educational Computing Research*, 57(1), 83-105.
- Krashen, S. (1982). *Principles and practice in second language acquisition*. Pergamon Press.
- Mills, N., Pajares, F., and Herron, C. (2006). A reevaluation of the role of anxiety: Self-efficacy, anxiety, and their relation to reading and listening proficiency. *Foreign language annals*, 39(2), 276-295.
- Ning, L., and Tananuraksakul, N. (2024). A Study of Thai Undergraduate Students' Chinese Language Learning Anxiety, Achievement, and Their Anxiety Coping Strategies. *Journal of Educational Management and Research Innovation*, 6(1), 1-16.
- Noels, K. A., Pelletier, L. G., Clément, R., and Vallerand, R. J. (2000). Why are you learning a second language? Motivational orientations and self-determination theory. *Language learning*, 50(1), 57-85.
- Pavlov, P. I. (2010). Conditioned reflexes: An investigation of the physiological activity of the cerebral cortex. *Annals of neurosciences*, 17(3), 136.
- Skinner, B. F. (1965). *Science and human behavior* (No. 92904). Simon and Schuster.
- Sun, B., Nie, Y., Goh, H. H., Wong, H. M., and Kwek, D. B. K. (2025). Enhancing bilingual learners' Chinese learning: which type of home support is effective. *Language and Education*, 39(3), 751-770.
- Taro Yamane. (1973). *Statistic: An introductory and lysis*. (2th ed.). New York: Harpar and row.
- Zhang, H., and Chinokul, S. (2023). Chinese Learning Motivation and Academic Self-Efficacy of Thai Senior High School Students. *LEARN Journal: Language Education and Acquisition Research Network*, 16(2), 77-93.
- Zhang, X., and Qian, W. (2024). The effect of social support on academic performance among adolescents: The chain mediating roles of self-efficacy and learning engagement. *PloS one*, 19(12), 1-17.